

Ζοζέφ Κεσέλ

*Μετάφραση: Ρίτα Κοβλαΐτη
Επίμετρο: Γιάννης Ν. Μπασκόζος*

Η ωραία της ημέρας

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι

Ο Πιερ Σεριζί έλεγχε τα χάμουρα. Η Σεβερίν, που μόλις είχε βάλει τα χιονοπέδιλά της, τον ρώτησε:

– Έτοιμος;

Φορούσε ένα χοντρό αντρικό μπλε πουλόβερ, όμως οι γραμμές της σιλουέτας της ήταν τόσο αυστηρές, τόσο καθαρές, που το ρούχο δεν προσέθετε καθόλου όγκο στο ανυπόμονο κορμί της.

– Ποτέ δεν θα 'μαι όσο προστατευτικός θα 'θελα για σένα, αποκρίθηκε ο Πιερ.

– Μα δεν υπάρχει κανένας απολύτως κίνδυνος, αγάπη μου. Το χιόνι είναι τόσο καθαρό που, και να πέσω, θα είναι σκέτη απόλαυση. Έλα, πάμε.

Με μια επιδέξια κίνηση ο Πιερ βρέθηκε πάνω στη σέλα. Το άλογο δεν κουνήθηκε, ούτε καν σκίρτησε. Ήταν ένα ζώο δυνατό και πράο, φαρδοκάπουλο, συνηθισμένο στο βάδην παρά στον καλπασμό. Η Σεβερίν κράτησε γερά τις άκρες απ' τα μακριά γκέμια που κρέμονταν απ' τα χάμουρα και άνοιξε ελαφρά τα πόδια της. Δοκίμαζε αυτό το σπορ πρώτη φορά,

και τα χαρακτηριστικά του προσώπου της είχαν κάπως συσπαστεί από την αυτοσυγκέντρωση.

Έτσι, κάποιες ατέλειές του, που συνήθως κανείς δεν πρόσεχε, έγιναν εμφανείς: πιγούνι υπερβολικά τετράγωνο, ζυγωματικά προτεταμένα. Όμως ακριβώς αυτή την άτεγκτη αποφασιστικότητα του προσώπου της αγαπούσε ο Πιερ· και, μάλιστα, για να παρατηρήσει λίγα δευτερόλεπτα ακόμα τούτη την έκφραση, έκανε πως τάχατες ρεγουλάριζε τους αναβολείς του.

– Πάμε, της φώναξε τελικά.

Τα γκέμια που κρατούσε η Σεβερίν τεντώθηκαν, ένωσε να γλιστράει αργά αργά.

Στην αρχή, η μόνη της έγνοια ήταν να κρατήσει την ισορροπία της και να μη γελοιοποιηθεί. Για να φτάσουν στο ξέφωτο, έπρεπε πρώτα να διασχίσουν απ' άκρη σ' άκρη τη δημοσιά της ελβετικής κωμόπολης. Εκείνη την ώρα, οι πάντες περνούσαν αποκεί. Ο Πιερ, με το λαμπερό του χαμόγελο, χαιρετούσε φίλους και γνωστούς απ' τα σπορ και τα μπαρ, κάποιες κοπέλες ντυμένες με στολές του σκι, καθώς και άλλες χωμένες μέσα σε ζωνρόχρωμα έλκηθρα. Η Σεβερίν όμως δεν έβλεπε κανέναν, έχοντας την προσοχή της στραμμένη στα οροθέσια που τους έδειχναν ότι κόντευαν να φτάσουν στην ύπαιθρο – η εκκλησία με τη μικρή πλατεία και χωρίς κανένα μυστήριο... το παγοδρόμιο... το θεοσκοτεινο ποτάμι ανάμεσα στις ολόλευκες όχθες του... το τελευταίο πανδοχείο που τα παράθυρά του έβλεπαν στους αγρούς.

Μόλις το πέρασαν, η Σεβερίν ανέπνευσε καλύτερα. Μπορούσε πια να σκοντάψει, κανείς δεν θα γινόταν μάρτυρας της πώσης της. Κανείς, εκτός απ' τον Πιερ. Μα εκείνος...

Και, τότε, η νεαρή γυναίκα ομόρφυνε ακόμα περισσότερο απ' την αγάπη που ένιωσε να κουρνιαίνει σαν ένα τρυφερό ζώακι μες στον κόρφο της. Χαμογέλασε κοιτάζοντας τον ηλιοκαμένο σβέρκο, τους καλοσχηματισμένους ώμους του συζύγου της. Ήταν γεννημένος στον αστερισμό της αρμονίας και της δύναμης. Ό,τι έκανε ήταν επιδέξιο, ακριβές και τόσο φυσικό.

– Πιερ! φώναξε η Σεβερίν.

Εκείνος γύρισε. Καθώς ο ήλιος τον χτύπησε καταπρόσωπο, μισόκλεισε τα μεγάλα γκριζωπά του μάτια.

– Τι ωραία που είναι, είπε η νεαρή γυναίκα.

Η χιονισμένη κοιλάδα εκτεινόταν σχηματίζοντας ήπιες καμπύλες, θαρρείς και κάποιος τις είχε υπολογίσει με ακρίβεια. Πάνω ψηλά, γύρω απ' τις βουνοκορφές, μερικά σύννεφα πλανιόνταν σαν απαλές και γαλακτόχρωμες τούφες. Στις πλαγιές, έβλεπες χιονοδρόμους να γλιστρούν με κείνη τη φτερωτή, αδιόρατη κίνηση των πουλιών. Η Σεβερίν ξανάπε:

– Τι ωραία που είναι.

– Αυτό δεν είναι τίποτα, είπε ο Πιερ.

Σπιρούνησε το άλογό του, που άρχισε να τροχάζει.

Τώρα αρχίζουμε, αναλογίστηκε η νεαρή γυναίκα.

Μια ευχάριστη αδημονία άρχιζε να την κατακλύζει· μια αδημονία που σιγά σιγά έγινε αυτοπεποίθηση, αγαλλίαση. Τα πήγαινε μια χαρά. Τα μακρόστενα χιονοπέδιλα την παρέσυραν από μόνα τους. Έφτανε ν' αφηθεί στην κίνησή τους. Η ένταση των μυών της χαλάρωσε. Μπορούσε εύκολα να ελέγχει ακόμα και το πιο απαλό τους παιχνίδισμα. Μερικά αργόσυρτα έλκηθρα φορτωμένα με ξύλα πέρασαν από μπροστά τους. Πάνω τους διέκρινες καθισμένους στο πλάι, με τα

πόδια κρεμασμένα, κάτι ογκώδεις και ηλιοκαμένους τύπους. Η Σεβερίν τούς χαμογέλασε.

– Μπράβο, μπράβο, της φώναζε κάθε τόσο ο Πιερ.

Η νεαρή γυναίκα νόμιζε πως τούτη η χαρούμενη, όλο αγάπη φωνή ερχόταν απ' τα τριςβαθά της. Και όταν άκουσε «πρόσεχε!», μήπως κάποιο αντανakλαστικό την είχε κίo-
λας προειδοποιήσει πως η απόλαυση που θα ένιωθε θα γινόταν ακόμα πιο έντονη; Ο επιβλητικός ρυθμός του καλ-
πασμού σφυροκοπούσε τον δρόμο. Τούτος ο ρυθμός κυρίε-
ψε τη Σεβερίν. Η ταχύτητα εξασφάλιζε την ισορροπία της σε
βαθμό που ούτε καν τη σκεφτόταν, κι έτσι αφέθηκε στην
αρχέγονη χαρά που την κατέκλυζε. Τίποτα δεν υπήρχε πια
στον κόσμο, παρά μονάχα οι παλμικές κινήσεις του κορμιού
της, που διέπονταν από την ευρυθμία της γοργότητάς τους.
Κανείς δεν την έσερνε πια, εκείνη είχε τον έλεγχο αυτής της
παράτολμης κούρσας. Εκείνη την εξουσίαζε πλήρως, σκλά-
βα και πατρικία συνάμα.

Και τούτη η απαστράπτουσα λευκότητα ολόγυρά της... Κι
ο παγωμένος αγέρας, ρέων σαν ποτό, καθάριος σαν νερό
πηγής, σαν τη νεότητα...

– Πιο γρήγορα, πιο γρήγορα! του φώναξε.

Όμως ο Πιερ δεν είχε ανάγκη από τέτοιου είδους παρο-
τρύνσεις, ούτε και το άλογο χρειαζόταν το σπιρούνισμα του
αναβάτη του. Οι τρεις τους αποτελούσαν ένα ζωώδες ευτυχι-
σμένο σύνολο.

Καθώς αφήναν τον δρόμο, είδαν μπροστά τους μια από-
τομη στροφή. Η Σεβερίν δεν ήξερε πώς έπρεπε να την πάρει
και, αφήνοντας τα γκέμια, βρέθηκε πάνω στο χιονισμένο
πρανές. Ήταν όμως τόσο μαλακό, τόσο δροσερό, που, αδια-

φορώντας για το παγωμένο ρυάκι που κυλούσε στην πλάτη της, ένωσε πρωτόγνωρη χαρά. Προτού έρθει ο Πιερ να τη βοηθήσει, εκείνη ήταν κιόλας όρθια κι έλαμπε ολόκληρη. Συνέχισαν τον δρόμο τους. Όταν έφτασαν μπροστά σ' ένα μικρό πανδοχείο, ο Πιερ σταμάτησε.

– Δεν μπορούμε να πάμε παραπέρα. Ξεκουράσου, της είπε.

Ήταν ακόμη νωρίς το πρωί, ψυχρή δεν υπήρχε στο σαλόνι. Ο Πιερ έριξε μια ματιά γύρω του και της πρότεινε:

– Πάμε να καθίσουμε έξω, τι λες; Θα μας ζεσταίνει ο ήλιος.

Καθώς η πατρόνα έφτιαχνε το τραπέζι τους στην μπροστινή πλευρά του πανδοχείου, η Σεβερίν είπε:

– Κατάλαβα αμέσως πως δεν σου άρεσε αυτό το μέρος. Γιατί όμως; Είναι πεντακάθαρο.

– Πολύ. Το τρίβουν και το ξανατρίβουν ώσπου δεν αφήνουν τίποτα. Στα μέρη μας, βλέπεις την πατίνα του χρόνου ακόμα και στο πιο ταπεινό καπηλειό. Τα πάντα αποπνέουν τη μυρωδιά της επαρχίας. Πρόσεξες ότι εδώ όλα είναι ορατά – τα σπίτια, οι άνθρωποι; Μήτε σκιά, μήτε μυστικό, δηλαδή καμιά ζωή.

– Πόσο καλός είσαι μαζί μου, είπε γελώντας η Σεβερίν, δεν περνάει μέρα που να μη μου πεις πως μ' αγαπάς για την καθαρότητά μου.

– Σωστά, αλλά εσύ είσαι το βίτσιό μου, αποκρίθηκε ο Πιερ αγγίζοντας με τα χείλη του τα μαλλιά της.

Η πατρόνα τούς έφερε χωριάτικο ψωμί, σκληρό τυρί και μπίρα. Τα εξαφάνισαν πολύ γρήγορα. Ο Πιερ και η Σεβερίν έφαγαν με όλβια όρεξη. Πού και πού κοιτούσαν προς το στενό φαράγγι που φιδογύριζε από κάτω τους και προς τα έλατα – κάθε κλαδί τους βαστούσε ένα εύθραυστο αδράχτι

χιονιού που γύρω του ο ουρανός και ο ήλιος σκημάτιζαν μια γκριζογάλανη άλω.

Ένα πουλί κούρνιασε σιμά τους. Η κοιλιά του είχε μια απόχρωση εκτυφλωτικού κίτρινου, και τα φτερά του ήταν γκρίζα με μαύρες ρίγες.

– Τι υπέροχο γιλέκο, σχολίασε η Σεβερίν.

– Αρσενικός μελισσοφάγος... Τα θηλυκά είναι πιο άχρωμα.

– Όπως εμείς, δηλαδή.

– Δεν το νομίζω...

– Έλα, αγάπη μου, το ξέρεις καλά πως εσύ είσαι ο πιο όμορφος απ' τους δυο μας. Πόσο σ' αγαπώ όταν μουτρώνεις.

Ο Πιερ είχε γυρίσει το κεφάλι του, και η Σεβερίν έβλεπε μονάχα το προφίλ του, που έμοιαζε παιδικό απ' την αμηχανία. Απ' όλες τις εκφράσεις που σκιαγραφούνταν στο επιβλητικό του πρόσωπο, αυτή άγγιζε πιο βαθιά τη νεαρή γυναίκα.

– Θέλω να σε φιλήσω, του είπε.

Αλλά ο Πιερ, που τάχατες αδιάφορα έπλαθε μια χιονόμπαλα, απάντησε:

– Έτσι μου 'ρχεται να σ' την πετάξω.

Δεν είχε καλά καλά αποσώσει τη φράση του όταν δέχτηκε κατακούτελα μια χούφτα χιονόσκηνη. Την ανταπέδωσε. Για λίγα δευτερόλεπτα ρίχτηκαν σ' έναν παθιασμένο χιονοπόλεμο. Μόλις η πανδοχέας εμφανίστηκε στο κατώφλι εξαιτίας του θορύβου απ' τις καρέκλες που αναποδογύριζαν, σταμάτησαν σαστισμένοι. Η ηλικιωμένη γυναίκα όμως τους κοίταξε με χαμόγελο μητρικό· ακριβώς με το ίδιο χαμόγελο η Σεβερίν έσιαζε τα μαλλιά του Πιερ προτού εκείνος καθαλήσει το άλογό του.

Ακόμα και μέσα στην κωμόπολη προχωρούσαν καλπάζοντας και φωνάζοντας μ' όλη τους τη δύναμη στους περαστι-

κούς να προσέχουν, θέλοντας έτσι ν' απελευθερώσουν τη χαρά που ένιωθαν.

Στο ξενοδοχείο, η Σεβερίν και ο Πιερ έμεναν σε δύο συνεχόμενα δωμάτια. Μόλις η νεαρή γυναίκα μπήκε στο δικό της, είπε στον άνδρα της:

– Πήγαινε ν' αλλάξεις, Πιερ. Και τρίψου καλά. Κάνει παγωνιά.

Καθώς τουρτούριζε λιγάκι, ο Πιερ προσφέρθηκε να τη βοηθήσει να γδυθεί.

– Όχι, όχι, φώναξε η Σεβερίν. Πήγαινε, σου λέω.

Το βλέμμα του Πιερ καθώς και η ενόχλησή του της έδωσαν να καταλάβει πως η άρνησή της ήταν υπερβολικά έντονη, όταν της έδειξε κάτι πέρα από απλή φροντίδα. Έπειτα από δυο χρόνια γάμου, έμοιαζαν να λένε τα μάτια του Πιερ. Η Σεβερίν ένιωσε τα μάγουλά της να καίνε.

– Κάνε γρήγορα, είπε νευρικά. Όπως πας, θα την αρπάξουμε και οι δυο.

Καθώς εκείνος άνοιγε την πόρτα, η Σεβερίν πήγε κοντά του και τον έσφιξε στην αγκαλιά της.

– Τι ωραία ήταν η βόλτα μας, αγάπη μου. Μου γεμίζεις τόσο την κάθε μου στιγμή.

Όταν επέστρεψε ο Πιερ, κοίταξε τη γυναίκα του, που φορούσε ένα μαύρο φόρεμα κάτω απ' το οποίο μάντευες την ελευθερία μιας όμορφης σφικτοδεμένης σάρκας. Για κάμποσα δευτερόλεπτα έμεινε ακίνητος, το ίδιο κι εκείνη. Τους άρεσε να κοιτάζουν ο ένας τον άλλον. Έπειτα έσκυψε και τη φίλησε στο σημείο όπου ο λαιμός σμίγει απαλά με τον ώμο.

Η Σεβερίν τού χάιδεψε το μέτωπο. Υπήρχε κάτι το αδιόρατα φιλικό σε τούτη τη χειρονομία, που πάντα ποούσε τον Πιερ. Σήκωσε απότομα το κεφάλι για να είναι ο πρώτος που θ' απομακρυνθεί και είπε:

– Ας κατέβουμε, αν θες. Έχουμε αργήσει.

Η Ρενέ Φεβρέ τούς περίμενε στο βιεννέζικο ζαχαροπλαστείο. Ετούτη η γυναίκα, μικροκαμωμένη, κομψή, ζωνρή, πάντα αεικίνητη και φλύαρη, είχε παντρευτεί έναν φίλο του Πιερ, επίσης χειρουργό. Ένωθε για τη Σεβερίν μια βαθιά και υπέρμετρη στοργή, που κατάφερε να υπερνικήσει τη συστολή της νεαρής γυναίκας και να την ωθήσει στην εγκαρδιότητα.

Μόλις η Ρενέ είδε τους Σεριζί στο κατώφλι του ζαχαροπλαστείου, τους φώναξε απ' την άλλη άκρη της αίθουσας κουνώντας το μαντίλι της.

– Εδώ, εδώ είμαι. Δεν είναι και τόσο ευχάριστο να κάθεσαι ολομόναχη ανάμεσα σ' όλους αυτούς τους Άγγλους, Γερμανούς, Γιουγκοσλάβους. Με κάνουν να νιώθω ξένη!

– Σου ζητάμε συγγνώμη, είπε ο Πιερ. Το άλογό μας μας παρέσυρε πολύ μακριά.

– Σας είδα την ώρα που γυρίζατε. Ήσασταν τόσο όμορφοι και οι δυο. Κι εσύ, Σεβερίν, ήσουν υπέροχη με το μπλε κοστούμι σου... Λοιπόν τι θα πείτε; Μαρτίνι; Κοκτέιλ με σαμπάνια; Α, να ο Ισόν. Θα μας δώσει ιδέες.

Η Σεβερίν σούφρωσε ελαφρά τα έντονα φρύδια της.

– Μην τον καλέσεις, μουρμούρισε.

Η Ρενέ απάντησε πολύ γρήγορα – τουλάχιστον έτσι νόμιζε η Σεβερίν.

– Δεν γίνεται πια, χρυσή μου. Του έγνεψα κιόλας.

Ο Ανρί Ισόν γλιστρούσε ανάμεσα απ' τα τραπέζια με νω-

χειλική σβελτάδα. Φίλησε το χέρι της Ρενέ και μετά της φίλης της – χειροφίλημα διαρκείας. Το άγγιγμα των χειλιών του ενόχλησε τη Σεβερίν, η οποία το θεώρησε διφορούμενο. Καθώς ο Ισόν ίσιωνε το κορμί του, εκείνη τον κοίταξε κατάφατσα. Αυτός δέχτηκε το διερευνητικό βλέμμα της, χωρίς την παραμικρή σύσπαση στο ισχνό του πρόσωπο.

– Έρχομαι απ’ το παγοδρόμιο, είπε.

– Σας θαύμασαν οι πάντες δηλαδή; ρώτησε η Ρενέ.

– Όχι, όχι. Δυο τρεις γύρους έκανα, γιατί είχε συνωπισμό.

Προτίμησα να κοιτάζω τους άλλους – είναι αρκετά ευχάριστο όταν έχεις μπροστά σου επιδέξιους παγοδρόμους. Μου φέρνουν στον νου μια άλγεβρα αγγελική.

Η φωνή του, που ερχόταν σε αντίθεση με την κούραση και την ακινησία των χαρακτηριστικών του, ήταν ξαναμμένη, πλούσια σε αποχρώσεις και προικισμένη με μια αλλόκοτα συναρπαστική μουσικότητα. Τη χρησιμοποιούσε διακριτικά, θαρρείς κι αγνοούσε τη δύναμή της. Ο Πιερ, που έδειχνε να καίρεται να τον ακούει, ρώτησε:

– Θα υπήρχαν και ωραίες γυναίκες, ε;

– Μισή ντουζίνα και βάλε, ήμουν τυχερός. Μα πού ντύνονται; Ας πούμε, κυρία (απευθυνόταν στη Σεβερίν), θα γνωρίζετε ασφαλώς εκείνη την ψηλή Δανέζα, αυτή που μένει στο ξενοδοχείο σας... Φανταστείτε πως φορούσε λαδί ριγυτό πλεχτό και κασκόλ ασπριδερό ροζ.

– Τι φρίκη! αναφώνησε η Ρενέ.

Ο Ισόν συνέχισε να μιλάει, χωρίς ν’ αφήνει απ’ τα μάτια του τη Σεβερίν.

– Αυτή η κοπέλα, άλλωστε, με τους γοφούς και τα στήθη που έχει, καλύτερα να κυκλοφορούσε γυμνή...

– Δεν ζητάτε και πολλά, είπε ο Πιερ γελώντας. Προπαντός εσείς...

Ο Πιερ άγγιζε το γούνινο πανωφόρι που φορούσε ακόμη ο Ισόν, παρά τη ζέστη του ζαχαροπλαστείου, και το οποίο άφηνε να ξεπροβάλλουν μονάχα οι όμορφες, λεπτοκαμωμένες, παγωμένες παλάμες του.

– Το ρούχο προσδίδει αισθησιασμό στη γυναίκα, είπε ο Ισόν. Θεωρώ άσεμνο να ντύνεται επιτηδευμένα μια ενάρετη γυναίκα.

Η Σεβερίν κοιτούσε αλλού, όμως ένιωθε πάνω της το επίμονο βλέμμα του. Πολύ περισσότερο απ' τα λόγια του, την ενοχλούσε η εμμονή του να της τ' αφιερώσει.

– Εν ολίγοις, οι άγγελοι του παγοδρομίου δεν σας αρέσουν; ρώτησε η Ρενέ.

– Δεν είπα αυτό. Η κακογουσιά μου δίνει στα νεύρα, κι αυτό το βρίσκω πάντα απολαυστικό.

– Δηλαδή, αν θέλει κανείς να σας αρέσει, ανταπάντησε η Ρενέ σε εύθυμο τόνο τον οποίο η Σεβερίν βρήκε λιγότερο αυθόρμητο απ' το συνηθισμένο, πρέπει να είναι κακοντυμένος.

– Μα όχι, όχι, παρενέβη ο Πιερ. Εγώ κατάλαβα πολύ καλά τι εννοεί. Η πρόκληση υπάρχει στον συνδυασμό των χρωμάτων. Σας θυμίζει γυναίκες κακόφημων σπιτιών, καλά δεν λέω, Ισόν;

– Οι άνδρες είναι όντως περίπλοκα όντα, δεν συμφωνείς; ρώτησε η Ρενέ τη Σεβερίν.

– Τ' ακούς, Πιερ;

Εκείνος γέλασε με το αρρενωπό και τρυφερό του γέλιο.

– Εγώ απλώς προσπαθώ να τα καταλάβω όλα, είπε. Με λίγο αλκοόλ, θα 'ναι σίγουρα πιο εύκολο.

– Το ξέρετε, είπε αίφνης ο Ισόν, πως σας περνάνε για νιόπαντρους στο γαμήλιο ταξίδι; Έπειτα από δύο χρόνια έγγαμου βίου, δεν είναι κι άσχημα.

– Λίγο γελοίο, βέβαια, δεν νομίζετε; ρώτησε η Σεβερίν με έντονα επιθετικό τόνο.

– Μα γιατί; Αφού σας είπα πως τα θεάματα που μ' εκνευρίζουν δεν μου είναι κατ' ανάγκην δυσάρεστα.

Ο Πιερ φοβήθηκε βλέποντας τη βίαιη σύσπαση του προσώπου της γυναίκας του.

– Για πείτε μου, Ισόν, ρώτησε, είστε σε φόρμα για την κούρσα; Πρέπει πάση θυσία να νικήσουμε την ομάδα της Οξφόρδης.

Άρχισαν να μιλούν για τις ελκνηροδρομίες και για τις αντίπαλες ομάδες. Όταν σταμάτησαν, ο Ισόν προσκάλεσε τους Σερίζι να δειπνήσουν το βράδυ μαζί του.

– Αδύνατον, αποκρίθηκε η Σεβερίν. Είμαστε καλεσμένοι αλλού.

Όταν βγήκαν στον δρόμο, ο Πιερ τη ρώτησε:

– Τόσο αντιπαθητικός σου είναι ο Ισόν, που έσπευσες να τον αποφύγεις λέγοντας ψέματα; Μα γιατί; Είναι δεινός αθλητής, πολύ καλλιεργημένος και καθόλου κακεντρεχής.

– Δεν ξέρω. Εγώ τον βρίσκω ανυπόφορο. Η φωνή του... μοιάζει να ψάχνει να βρει κάτι μέσα σου που δεν θα 'θελες... Και τα μάτια του... πάντα ασάλευτα, το 'χεις προσέξει, φαντάζομαι... Κι εκείνο το παγερό ύφος... Τέλος πάντων, μόλις δυο βδομάδες τον γνωρίζουμε... (έκανε μια απότομη παύση). Πες μου πως δεν θα τον ξαναδούμε στο Παρίσι. Δεν λες τίποτα, ε; Τον έχεις κιόλας προσκαλέσει. Αχ, καημένη μου Πιερ, αγαπημένη μου, είσαι αδιόρθωτος. Κάνεις φιλίες τόσο

εύκολα, εμπιστεύεσαι τόσο γρήγορα... Μην δικαιολογείσαι. Είναι κι αυτό ένα απ' τα θέλγητρά σου. Δεν σε κατακρίνω – στο Παρίσι, δεν είναι όπως εδώ. Εκεί μπορώ να τον αποφύγω.

– Η Ρενέ σίγουρα θα τον αποφεύγει λιγότερο.

– Νομίζεις...

– Δεν νομίζω τίποτα, αλλά σωπαίνει όταν είναι μπροστά ο Ισόν. Κι αυτό κάτι σημαίνει. Αλήθεια, πού θα δειπνήσουμε απόψε; Δεν πρέπει να μας τσακώσουν.

– Πού αλλού; Στο ξενοδοχείο.

– Και μετά; Μπακαρά;

– Όχι, σε παρακαλώ, καλέ μου. Ξέρεις καλά πως δεν το κάνω για τα λεφτά που μπορεί να χάσεις, αλλά εσύ ο ίδιος λες πως σου αφήνει μια πικρή γεύση στο στόμα. Κι άλλωστε, έχεις αγώνα αύριο. Θέλω να κερδίσεις.

– Όπως θες, γλυκιά μου.

Και, τάχατες άθελά του, πρόσθεσε:

– Ποτέ μου δεν πίστευα πόσο υπέροχο είναι να υπακούς.

Γιατί, εκείνη τη στιγμή, η Σεβερίν τον κοιτούσε τρυφερά με τα ελαφρώς ανήσυχια κοριτσιίστικα μάτια της.

Το βράδυ πήγαν στο θέατρο. Κάποιος λονδρέζικος θίασος είχε ανεβάσει *Άμλετ*, κι ένας διάσημος νεαρός εβραίος ηθοποιός υποδύοταν τον πρίγκιπα του Έλσινορ.

Η Σεβερίν, μολοντί είχε μεγαλώσει στην Αγγλία, δεν έτρεφε ιδιαίτερη αγάπη για τον Σαίξπηρ. Παρ' όλα αυτά, επιστρέφοντας μες στο έλκνηθρο που διέσχιζε τον χιονισμένο δρόμο, κάτω απ' το φεγγαρόφωτο, σεβάστηκε τη σιωπή του

Πιερ. Μάντεψε ότι η θεατρική παράσταση του άφησε ένα είδος αβρής θλίψης και, μολονότι δεν τη συμμεριζόταν, της άρεσε η έκφραση που προσέδιδε στο όμορφο πρόσωπό του.

– Ο Μοβέλσκι είναι στ’ αλήθεια μεγαλοφυΐα, μουρμούρισε ο Πιερ... τρομερή μεγαλοφυΐα. Καταφέρνει να εμβάλει την επιθυμία της σάρκας ακόμα και μέσα στην τρέλα και τον θάνατο. Και δεν υπάρχει πιο μεταδοτική μορφή τέχνης απ’ τη σαρκική. Δεν συμφωνείς;

Καθώς εκείνη αργούσε να του απαντήσει, συνέχισε με ύφος στοχαστικό:

– Εσύ δεν μπορείς να το ξέρεις, βέβαια.

ΜΕΓΑΛΕΣ ΑΦΗΓΗΣΕΙΣ

Υπεύθυνος σειράς: Δημήτρης Στεφανάκης

Στη σειρά **Μεγάλες αφηγήσεις** εντάσσονται έργα-ορόσημα της παγκόσμιας πεζογραφίας· έργα συγγραφέων που έσπασαν το φράγμα του χρόνου και αξίζει να διαβάζονται από όλους ως μέρος μιας συναρπαστικής επικαιρότητας που μας αφορά.

Το προκλητικό και πρωτοποριακό μυθιστόρημα που ενέπνευσε την ομότιτλη ταινία του Λουίς Μπουνιουέλ, με πρωταγωνίστρια την Κατρίν Ντενέβ, παραμένει έως τις μέρες μας τόσο ζωντανό και αμφιλεγόμενο όσο όταν πρωτοκυκλοφόρησε το 1960.

Η Σεβερίν Σεριζί είναι μια πλούσια και όμορφη Παριζιάνα νοικοκυρά. Αγαπά τον σύζυγό της αλλά η μεταξύ τους επαφή δεν της προσφέρει σωματική ηδονή. Κατακλυσμένη από έντονες φαντασιώσεις, θα βρει δουλειά σε έναν οίκο ανοχής. Τα πρωινά ικανοποιεί τις πιο τρελές επιθυμίες των πελατών της με το ψευδώνυμο «Ωραία της ημέρας». Τα βράδια επιστρέφει στο σπίτι, στον ενάρετο γάμο της και τον ανυποψίαστο σύζυγό της.

Διάσημο για τον τολμηρό ερωτισμό του, το μυθιστόρημα του Κεσέλ μάς προσφέρει ένα μοναδικό πορτρέτο της γυναικείας ψυχής.

Ένα πραγματικό αριστοτέχνημα.

Houston Post

Μία αμείλικτη καταγραφή του πάθους. Μια συναισθηματική περιπέτεια.

Chicago Sun-Times

ISBN: 978-618-03-1258-4

9 786180 312584

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ.: 81258